

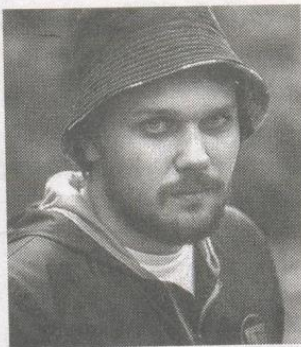
ДУМКА

ГЕРОЯМ – СЛАВА

Анатолій
ПОЛЯЧЕНКО,
журналіст

Рік, що минув, знову приніс Сумщині біль та втрати — в 2017 році в зоні проведення АТО загинули 18 жителів та уродженців нашої області. За сухими рядками статистики — сльози матерів, дружин та дітей, могили на кладовищах і запитання, на яке немає відповіді: коли це все закінчиться? Ніхто цього не знає навіть приблизно — війна продовжується, хлопці гинуть. І найменше, що ми можемо зробити — пам'ятати. Адже людина жива до тих пір, поки про неї не забувають. Наприкінці року наша редакція випустила вже третє видання "Книги пам'яті". Повірте, найменше, що хотілося б випустити, це подібні видання. У третьому виданні вже налічувалося 136 історій про наших земляків та уродженців Сумщини, які полягли, захищаючи нашу країну, її свободу та незалежність. Та не встигла ця книга вийти з друку, як знову почали надходити трагічні звістки про загибель наших хлопців. Лише за листопад-грудень сім'ям воїнів пішли від нас на завжди. Тож цей трагічний список налічує вже 143 героїв. І найбільше наше бажання — щоб цей список більше

Артур АБРАМІТОВ

24 роки, м. Суми (15.07.1992-26.02.2017)

Гранатометник 15-го окремого мотопіхотного батальйону «Суми» доброволець Артур Абрамитов загинув під час мінометного обстрілу.

Артур народився 15 липня 1992 року. Охрестили немовля у Центральному Спасо-Преображенському кафедральному соборі. При хрещенні він отримав ім'я Андрій.

Артур був єдиним сином у родині. Зростав здоровим і життєрадісним. З дитинства мріяв стати гарним футболістом і залюбки займався спортом.

У 2009 р. Артур вступив до навчально-наукового інституту фізичної культури Сумського державного педагогічного університету імені А.С. Макаренка. Своїм незгасним ентузіазмом Артур запаливав інших. Був завжди цілеспрямованим, веселим і життєрадісним. Знав, для чого жив і працював. Тож 30 березня 2016 р. він цілком свідомо підписав контракт на службу у Збройних силах України і був зарахований бійцем 15-го окремого мотопіхотного батальйону «Суми».

Багато з бійців відзначають його життєрадісність і готовність прийти на допомогу. Так, наприклад, Сергій Божко розповів, як 17 лютого його поранили, і Артур надав першу медичну допомогу та заспокоїв: «Він умів заглянути в душу кожного бійця і завжди втихомирити його. Сам виглядав бадьорим і життєрадісним».

Розповідаючи про Артура, командир 15-го окремого мотопіхотного батальйону «Суми» Олександр Мордванюк наголошував, що він завжди був впевненим і веселим, готовим до виконання будь-якого завдання: «Був абсолютним позитивним воїном. Він загинув від куль у бою як герой, не ховаючись від ворога».

Про більш детальні обставини останніх хвилин життя говорить командир 2-ї мотопіхотної роти 15-го окремого мотопіхотного батальйону «Суми» Олег Кабанов: «У цей день відбулося звичайне бойове зіткнення з противником. Після того, як боець влучно відпрацював гранатометом, по ньому відкрили вогонь з ворожих кулеметів і мінометів. На превеликий жаль, ворог стріляв прицільно. Артур отримав поранення у голову і груди. Доставити до шпиталю не встигли». Світла пам'ять про героя назавжди залишиться в наших серцях.

Артем Гульцьо

24 года, г. Дружба (09.08.1993-19.12.2017)

Десантник Артем Гульцьо погіб 19 декабля возле Верхнеторецка Донецкой области. Он родился 9 августа 1993 г. в г. Дружба, с 2011 г. жил в Житомире. В 95-й отдельной десантно-штурмовой бригаде

ВДВ служил по контракту. У Артема остались родители, жена и двое сыновей. Старшему — 4 года,

Валентин Ничвидюк

28 лет, г. Конотоп (1989-08.11.2017)

Старший лейтенант, командир взвода 58-й ОМПБР Валентин Ничвидюк погіб в ночь на 8 ноября в бою, вместе со своим боевым побратимом Антоном Мишкой в зоне проведения АТО в Луганской области. В составе сводной группы солдат они остановили проход ДРГ противника, но заплатили за это слишком дорогой ценой — своими жизнями.

Прощание с погибшим героем состоялось 10 ноября в Конотопе возле МБК «Звездный». Проститься с героем, который отдал свою жизнь за свободу и независимость Украины, пришли сотни горожан. Валентину Ничвидюку было 28 лет.

Валентин Ничвидюк родом из Конотопа, здесь проживают его родители, поэтому бойца похоронили в этом городе, хотя он с семьей жил в Киеве. Там же окончил Национальную академию внутренних дел, по образованию — юрист. Служил в спецподразделении «Барс», конвойной служ-

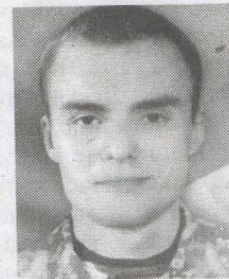
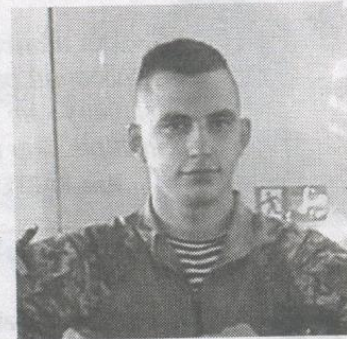
Юрій ДЕРКАЧ

19 років, с. Рябушки Охтирського району (21.11.1997 - 13.04.2017)

Служив за контрактом у 36-й окремій бригаді морської піхоти. Загинув від кулі снайпера, захищаючи підступи до с. Водяне Волноваського району Донецької області.

Юрій — один із наймолодших, унесених цією війною. І один із воїнів, про обставини загибелі яких відомо найменше. «Був бій на підступах до Волновахи, в Юрія влучив снайпер», — так розповіла мама Валентина Степанівна, переказуючи те, про що дізналась від хлопців, які воювали з ним разом. Він народився в селі Рябушки, але мешкали вони в с. Гусарщина того ж таки Охтирського району. Юрій закінчив школу, хлопчиком захоплювався спортом. У 18 років його призвали на строкову службу, як і багатьох українських хлопців. Війна почалась саме тоді, коли Юрій служив. Мама дізналась, що Юрій опинився в учбовому центрі під Львовом, а потім — в зоні АТО. Матері признавсь не відразу, та довелось. В коротких бесідах по телефону заспокоював. Приїздив у відпустку, допомагав по господарству, бо мама дояркою працює — важко самій. Обіцяв приїхати ще. А якраз 13 квітня мама посилку готувала — пірижки, те-се, зайшла до магазину, раптом голова сільради зателефонував: «Підійдіть». Так мама отримала звістку, що сина немає.

Юрій був похований з усіма військовими почестями, на похованні були присутні представники адміністрації, військовий комісар, голова Карпільської сільської ради, в останню путь військового провів військовий оркестр.

38 років, с. Кучерівка Глухівського району
(03.05.1978-06.02.2017)

У середу, 10 лютого, в селі Кучерівка на Глухівщині відбувся похорон Віталія Гончарова, який рівно рік, як був призваний по мобілізації до Збройних сил України. За словами військового комісара Олександра Хроля, який зв'язувався з військовою частиною Віталія, смерть нашого земляка не пов'язана з вогнепальним або іншим пораненням - у солдата зупинилося серце.

Призваний Віталій був 8 лютого 2016 року, з 14 березня брав безпосередню участь в антитерористичній операції. Служив у 53-й окремій механізованій бригаді, яка дислокується в Миколаєві, був у загальновідомих гарячих точках. Віталій Гончаров - єдиний з Кучерівки, який на той момент знаходився в АТО, двоє жителів села відслужили і вже демобілізувалися.

Батьки Віталія Гончарова переїхали в Кучерівку з Мурманська в 1990 році, в родині було троє синів, один з яких інвалід. Про Віталія розповідають, що був простим сільським хлопцем, добрим і чуйним. Своєї сім'ї і дітей у нього не було, жив з матір'ю і братами, батько вже помер. Його мама, Валентина Тимофіївна, також виховує взяті під опіку дівчинку старшого сина.

До речі, смерть глухівчанина - не єдина НП в 53-й мехбригаді. Там вибухнув гучний скандал: півсотні мобілізованих бійців збунтувалися проти нелюдських умов на полігоні в Широкому Лані. Як повідомляють різні ЗМІ, солдати йшли пішки до військової прокуратури зі скаргами на відсутність їжі, питної води і дров, розкрадання волонтерської допомоги, неможливість потрапити в госпіталь на лікування. Виявилося, саме в цій роті служив Віталій, його командир підтвердив всю інформацію про нестерпні умови. Він підкреслив, що на передовій вони переносили і набагато гірші умови, терпіли все, розуміючи, що це війна. Але на навчальному полігоні керівництво зобов'язане подбати про елементарні умови для бійців.

Проводжати Віталія Гончарова вийшло все село. Після того, як священик відслужив службу, під звуки військового оркестру через все село траурна процесія рушила на околицю, на кладовище. Салют, гімн України, прапор на труні...

Алексей ОРИХИВСКИЙ

35 лет, с. Каменка Тростянецкого района
(1982-21.12.2017)

Командир отделения роты огневой поддержки Алексей Ориховский погиб в ночь с 20 на 21 декабря в зоне АТО под Авдеевкой от пули снайпера. Алексей в 2014 г. добровольцем ушел в АТО. В течение трех лет с оружием в руках отстаивал территориальную целостность Украины, был бойцом 25-й отдельной десантной бригады — командиром отделения роты огневой поддержки. Похоронен Алексей Ориховский на центральном кладбище Тростянца.

41 рік, смт Чупахівка Охтирського району
(06.11.1975-27.06.2017)

Командир відділення 2-ї роти 501-го батальйону 36-ї окремої бригади морської піхоти ВМС ЗСУ молодший сержант Помазан Юрій Васильович (позивний «Монах») трагічно загинув під час короткої відпустки з фронту на батьківському обійсті в Чупахівці, ремонтуючи електрику.

Народився в Чупахівці. Був з давнього козацького роду, у житті дотримувався українських козацьких традицій. До війни з дружиною і донькою проживав у Харкові. Освіта вища. За мирною професією - інструктор з автотранспорту. З перших місяців російської агресії на Донбасі пішов добровольцем у добровольчу роту «Торнадо» (ГМЗ РПСМОП «Торнадо»). Наприкінці 2015 р. підписав контракт і став бійцем 36-ї бригади морської піхоти, що утримувала позиції поблизу сіл Павлопіль, Гнучове Волноваського району Донецької області. Мав кілька поранень, контузію. У бойових умовах незмінно виявляв мужність, стійкість, командирські морально-вольові якості, здатність до опанування всіма видами озброєння. Був непересічною особистістю, людиною широкої душі, мав неабиякий авторитет серед командування й рядових морпіхів.

Нагороджений відзнакою «За оборону Маріуполя».

Похований у смт Чупахівка. У горі залишилися донька, дружина, батьки.

Александр ТЕРЕЩЕНКО

32 года, г. Кролевец (25.03.1985-13.12.2017)

Командир орудия 58-й отдельной мотопехотной бригады Александр Терещенко погиб 13 декабря при выполнении боевого задания в Новоайдарском районе Луганской области.

Александр Терещенко родился в 1985 году в Кролевце. В апреле 2003 года был призван на срочную военную службу, затем служил по контракту. 1 августа 2014 г. был призван по мобилизации и проходил службу по 8 апреля 2015 г. 21 мая 2015 г. был повторно призван в пятую волну мобилизации и после окончания учебного центра «Десна» с 30 июня 2015 по 17 декабря 2016 г. проходил службу в 93-й бригаде. В составе боевых подразделений бригады выполнял боевые задачи в зоне проведения АТО на территории Донецкой области, имел ранения. 30 января 2017 г. заключил контракт на прохождение военной службы. Александра Терещенко характеризуют как большого жизнелюба, человека, который был душой компании, с лица которого не сходила улыбка. Он любил жизнь и отдал ее, защищая Украину. Похоронили Александра Терещенко на Варваровском кладбище Кролевца. Автоматной очередью почти все военнослужащие память боевого товарища.

29 років, с. Дорошівка Ямпільського району
(02.04.1987-03.03.2017)

Командир відділення 1-го зенітно-ракетного взводу зенітно-ракетної батареї зенітно-ракетного дивізіону 79-ї Миколаївської окремої десантно-штурмової бригади Сергій

Клочков загинув за трагічних обставин від час виконання службових обов'язків під м. Авдіївка Донецької області.

Маючи цілком мирну професію (закінчив Харківський університет будівництва та архітектури, факультет «Цивільне будівництво»), наприкінці березня 2016 року підписав контракт про проходження військової служби у Збройних силах України

Для матері це було болюче питання, тому що Сергія та його двох сестер вона піднімала та виховувала сама. Батьки розлучилися, коли хлопцю було 3 роки. Народився Сергій Клочков у с. Калюжне Лебединського району Сумської області. Через 6 років родина переїхала до с. Дорошівка Ямпільського р-ну. Молодша дитина у матері, він був і єдиним чоловіком у сім'ї. На його плечі лягли всі турботи по господарству.

Коли підписав контракт, пройшов фахову підготовку у Житомирському навчальному центрі з підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації особового складу для військових частин та підрозділів Високомобільних десантних військ Збройних сил України. Потім – служба у 79-й Миколаївській окремій десантно-штурмовій бригаді. Поки не трапилася трагедія, родина навіть не знала, що Сергій знаходиться в зоні АТО.

Горе прийшло звідти, звідки його ніхто не чекав. Сергій Клочков загинув під час виконання службових обов'язків на лінії фронту під Авдіївкою, проте за обставин та причин, які досі до кінця не з'ясовані. Слідчі кваліфікували загибель військовослужбовця як «нещасний випадок». Мати впевнена – його вбили. За словами командирів, товариш по службі розбрав зброю у бліндажі і випадково вистрілював. Куля поранила Сергія, який відпочивав на другому ярусі ліжка.

Лікарі довго боролися за його життя, однак врятувати його життя не вдалося. Ще одна загадкова смерть, ще одна родина має пройти багато інстанцій, щоб дізнатися правду. У матері питань більше, ніж відповідей. Зараз мама продовжує жити для відновлення справедливості і добивається справжнього розслідування.

Прощання з Сергієм відбулося у с. Дорошівка Ямпільського району. Кортж з тілом загиблого військовослужбовця чекали у районному центрі. Ямпільчани, які хотіли віддати шану загиблому, вийшли на головну площу селища з прапорами та смолоскипами.

Похований Сергій Клочков на кладовищі у с. Дорошівка.

Костянтин СЕРГІЄНКО

м. Шостка (09.03.1978 - 06.09.2017).

Старший стрілець-снайпер 2-го мотопіхотного відділення 1-го мотопіхотного взводу 1-ї мотопіхотної роти 13-го окремого батальйону «Чернігів-1» 58-ї мотопіхотної бригади Збройних сил України старший солдат Сергієнко Костянтин Олександрович загинув під час виконання службових обов'язків по захисту Батьківщини в зоні проведення антитерористичної операції на 29-у блокпосту у Луганській області.

Наприкінці 2016 року Костянтин Сергієнко заключив контракт до кінця особливого періоду. Попереду були дві хвили мобілізації. Перший раз його призвали у 2014 році. Він був єдиним зі свого підприємства, хто зголосився добровільно йти служити та не уникати мобілізації. Після демобілізації вирішив і надалі захищати Батьківщину. Костя і раніше відчував, що армія - його покликання. Прикладом був батько, майор Олександр Павлович Сергієнко, який служив у Шосткинський ДПРЧ-6. Тож Костянтина було направлено до учбового центру «Десна».

Саме у «Десні» Костянтин пройшов курси снайперів і закінчив навчання одним з найкращих. Його так і називали замість позивного - Костя-снайпер. Подробиць своєї служби родині не розповідав, все приходилося видавлювати, кажуть рідні. Мати теж довго не знала, що син в АТО, у бойовому підрозділі. І хоча знаходився на самому «передку», заспокоював, що перебуває на учбових стрільбах на полігоні. У Костянтина Сергієнко, як і у кожній людини, були свої мрії. Він мріяв жити в демократичній заможній державі. Мріяв отримати диплом коледжу. Мріяв, щоб його син вступив до вишу. Не встиг все виконати.....

Старший стрілець-снайпер 13-го окремого батальйону «Чернігів-1» 58-ї мотопіхотної бригади Збройних сил України Костянтин Сергієнко похований з усіма військовими почестями на Шосткинському центральному кладовищі.

Максим НАРІЖНИЙ

21 рік, с. Яблучне Великописарівського р-ну (28.12.1995 - 27.03.2017)

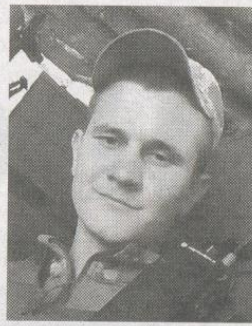
Санітар-стрілок штурмового відділення штурмової роти 10-ї гірсько-штурмової бригади 46-го окремого батальйону спеціального призначення 54-ї окремої механізованої бригади Оперативного командування «Схід». Позивний - «48-й».

Загинув Максим Наріжний 27 березня 2017 р. із товаришем по службі, 21-річним донеччанином Владиславом Писаренком (позивний Растішка) на «світлодарській дузі» неподалік с. Новолуганське Бахмацького району Донецької області. За даними Сумського військового комісаріату, хлопці підірвалися на розтяжці, коли обстежували територію. Молодим героям лишилося близько тижня до демобілізації.

Максим зростав чуйним та добрим хлопчиком. Його найбільшою пристрастю був футбол - саме цьому заняттю приділявся увесь його вільний час. Сім'я Наріжних переїхала із с. Яблучне до Сум у 2006 р. Тут майбутній герой пішов навчатись у СЗОШ №22, закінчив дитячо-юнацьку спортивну школу «Фрунзенець», а згодом вступив до СДПУ. Його футбольний тренер Ігор Миколайович Кравченко вважає, що Максим міг би потрапити до складу навіть столичного футбольного клубу.

Максим Наріжний був впевненим у собі і комунікабельним: у нього завжди було багато друзів та подруг. Дочекавшись повноліття та перевівшись на заочну форму навчання, юнак потайки від сім'ї пішов на фронт добровольцем. Уже пізніше, у 2015 р., Максим без відома батьків підписав контракт із ЗСУ. У час смерті Максима, близько 13:00, у його кімнаті зупинився годинник.

Віддати останню шану загиблому молодому герою зібралось більше тисячі сумчан: родичі, знайомі, друзі та подруги, університетські товариші, викладачі та небайдужі громадяни. Похований Максим Наріжний на Алеї Слави Центрального кладовища міста Суми.

Олексій ОЗЕРОВ

30 років, с.Мазівка Путивльського району (15.03.1987 - 10.09.2017)

Спецпризначенець. Служив у 95-й Житомирській повітряно-десантній бригаді, в київському підрозділі «Беркут», у Сумах був командиром відділення в/ч № 3051. Був в оточенні під Авдіївкою, неодноразово брав участь у затриманні озброєних злочинців і знешкодженні ворожих диверсійних груп. Загинув трагічно, перебуваючи у розташуванні своєї частини.

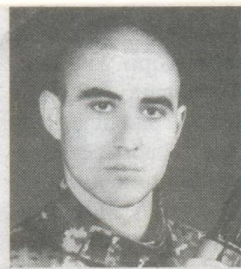
Про загибель Олексія відомо не дуже багато. Якийсь солдат з невідомих причин схопив зброю і випустив чергу в Олексія і ще одного солдата. Весь жах полягає в тому, що протягом свого військового життя Олексій неодноразово потрапляв в реально небезпечні обставини, та йому щастило рятуватись. Крім того, рятував ще й товаришів. Ось чому прощатися з ним у Сумах прийшло так багато людей.

Олексій народився в Сумах, але незабаром родина переїхала в Мазівку, тож все його життя до військової служби пройшло там.

Коли почалася війна на Донбасі, він підписав контракт. «Коли приїздив додому, розповідав таке, що ми й увияти собі не могли. І в «бетеері» горів, якогось бандита, озброєного ножем, приборкав голірuch, і це оточення під Авдіївкою пережив, з якого дивом врятувався. Коли в Сумах служив, теж брав участь у затриманні небезпечних злочинців. І товаришів рятував, сам лишався цілий, щоб отак недоречно, раптово загинути... У нас зберігся військовий журнал «Камуфляж», там на обкладинці Олексієве фото - за Авдіївку. Більше нічого не залишилось, тільки спогади про нашого хлопчика», - плаче мама.

Поховали Олексія Озерова на Алеї Слави Центрального кладовища Сум. У нього залишилися дружина, дев'ятирічна донька, батьки.

Вадим ПОЛОЗОВ

21 рік, м. Тростянець (16. 11. 1995-09. 06.2017)

Молодший сержант. Загинув, перебуваючи у відрядженні у с. Спірне Бахмутського району Донецької області.

Народився Вадим в м. Тростянець у родині робітників. Особливо зворушливими були стосунки Вадима з молодшою сестрою Діаною. Різниця між ними 9 років. Зараз Діані 13 років. Дівчина не стримує сліз, її емоції перевищують слова. Дитяче серце не хоче і не вміє змиритися з тим, що Вадима більше немає. Діана говорить, що він живий, він десь далеко, можливо, там, де йде зараз війна. Їй часто сниться брат.

Друзі сумують: «Вадима не вистачає. Він завжди був позитивним, як сонячний промінь. Де б не з'являвся, там яскраво вигравала аура, шаленів енергією простір. Вадим завжди приходив на допомогу, був врівноваженим».

Своє 20-річчя Вадим відсвяткував із друзями, а наступного дня відбув у військкомат для проходження строкової служби. Був відправлений у Десну, де 13 червня 2016 року підписав контракт про проходження військової служби строком на три роки.

29 грудня Вадима направили в зону АТО в с. Спірне Донецької області, де була друга лінія фронту. Батькові говорив, що тут немає обстрілів. 8 червня, під час службового відрядження в селі Спірне Бахмутського району Донецької області, отримав важке поранення. 9 червня помер у лікарні міста Сіверськ. В акті службового розслідування вказано причину смерті: «Гостра кровотеча. Вогнепальне кульове поранення грудної клітки з ушкодженням лівої легені. Навмисне самоушкодження». Але батьки, не погодившись із висновками розслідування, із вересня поточного року найняли приватного адвоката. Наразі у справі Вадима Полозова продовжується досудове розслідування у військовій прокуратурі Донецького гарнізону.

21-річний юнак понад усе любив життя, яке відвело йому так мало часу. Вадим назавжди залишився для всіх позитивним, енергійним і відповідальним, із незабутньою милою усмішкою. Пішов рано, не виконавши власних запланованих справ, не здійснивши юнацьких мрій. Він захищав Україну. Він бажав миру для своєї країни. Був патріотом своєї держави.

Похований Вадим Полозов 12 червня 2017 року в Тростянці на Алеї Слави.

Сергій ШИРОКОВ

41 рік, с. Хухра Охтирського району (1976-24.12.2017)

Сумщина втратила ще одного героя. В зоні АТО пішов з життя Сергій Широков - бойовий офіцер, підполковник, якому був лише 41 рік. Він народився в м. Северодонецьк, але виріс у с. Хухра Охтирського району. Закінчив Сумський педагогічний університет, служив строкову службу у морській піхоті. Свого часу був срібним призером чемпіонату України з бодіблінгу. У Сумах у нього залишилися дружина та син. Похований Сергій Широков на Алеї Героїв у Сумах.

Юрій ЩЕРБИНА

42 роки, с. Крижик Білопільського району (16.07.1974 - 16.02. 2017)

Старший сержант, старший оператор протитанкового відділення протитанково-кулеметного взводу. Загинув під Авдіївкою.

Юрій народився в м. Краснодоні Луганської області, але все життя провів на Сумщині, в Білопільському районі. Воювати пішов з с. Крижик, де мешкав з дружиною та сином. В травні 2014 р. Юрій отримав виклик з військомату. Пригадуєте інформацію, як під Луганськом було збито літак з українськими десантниками? Так от, літака було два, Юрій був у другому, який приземлився більш-менш вдало. Та відразу хлопці, які були в тім літаку, потрапили під щільний обстріл. Юрій на власні очі бачив, як палав той збитий літак. Охороняв Луганський аеропорт. Потім на Луганщині під селищем Весела Гора потрапив під обстріл, дістав контузію. Лікувався два місяці, потім демобілізувався, прибув додому. Коли дивився теленовини про АТО, повторював: «Мушу бути там!» У листопаді 2016 року Юрій Щербина підписав контракт про проходження воїнської служби і повернувся в зону АТО. Потрапив під горезвісну Авдіївку. Одного разу, коли з групою виконував бойове завдання, отримав кулю снайпера. Був ще живий, та вся група потрапила під обстріл. Товариші намагались врятувати Юрія, та не судилося. Розповідають, що він тільки раз поскаржвся: «Як боляче!» Поховали Юрія в с. Крижик, проводити прийшли люди з місцевої адміністрації, приїхали бойові побратими, зібралися всі, хто знав цю просту і мужню людину. Проводжали в останню путь, стоячи на колінах.

Микола ОХРИМЕНКО

53 роки, с. Яструбене Сумського району (09.08.1963-08.01.2017)

Командир відділення 1-ї роти 501-го батальйону 36-ї окремої бригади морської піхоти ВМС ЗСУ молодший сержант Микола Охріменко (позивний «Дед») загинув під час виконання бойового завдання поблизу с. Гнутове Волноваського району Донецької області.

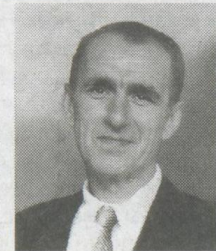
Молодший син в селянській родині Охріменків ріс допитливим, співчутливим, здібним до наук. Захоплювався технічною справою, моделюванням. Аби вивчитись на радіомонтажника, після восьмого класу Яструбинської школи вступив до Глухівського СГПУ-15. Потім була строкова служба, робота на підприємстві «Суміхімпром», на комбінаті «Куларзолото» в Якутії. Одружується, радіє народженню доньки. Згодом родина переїздить до Донецька. Відкрив власну справу з ремонту автомобілів. Нарешті з'явилися стабільність і статки. Якби не війна.

У серпні 2014-го, не знайшовши підтримки в дружини, Микола Охріменко добровольцем вирушає на фронт. У Дебальцівському пеклі отримав кульове поранення, 2016-го у боях на Маріупольському напрямку - важку контузію. Після Харківського військового шпиталю й короткої відпустки знову пішов на війну. На військовий контракт боєць пішов у 36-у бригаду морпіхів.

Серед командування сержант Охріменко мав неабиякий авторитет, а для молодих хлопців був за батька: у скрутний час підтримував словом і ділом», - згадує командир роти Артур Стефанов. 8 січня 2017 р. група у складі сержантів Миколи Охріменка, Сергія Сонька, матроса Сергія Трубіна вирушила на бойове завдання. Десь о десятий ранку з боку ворожих позицій пролунав вибух і кілька автоматних черг. Трохи згодом на зв'язок вийшов «Дед», хрипучим голосом видихнув: «Хлопці, у нас «200-ий»! Я і пацан важко поранені, пробуємо повзти до своїх...» Більше на зв'язок не виходили. Стекли кров'ю...

Тіла загиблих захопив противник. Після довгих перемовин із «сірої зони» на волонтерському бусику тіла наших морпіхів вирушили в останній путь до рідних домівок. Похований Микола Охріменко на кладовищі в рідному селі. Яструбинська громада має намір встановити меморіальну дошку на честь загиблого героя.

Указом Президента України №104/2017 від 10 квітня 2017 р. нагороджений орденом «За мужність» III ст. (посмертно).

Александр КОВТУН

32 года, с. Клышки Шосткинского района (30.01.1985-01.01.2018 г.)

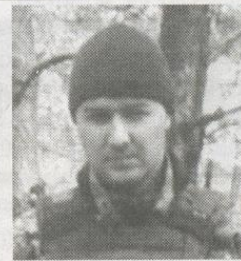
Старший стрелок 13-го отдельного мотопехотного батальона «Чернигов-1» 58-й отдельной мотопехотной бригады Александр Ковтун погиб в час ночи в первый день нового 2018 года в с. Новотошковское Попаснянского района Луганской области в результате подрыва на неустановленном взрывном устройстве.

Александр Ковтун родился в селе Клышки Шосткинского района. После срочной службы в Вооруженных силах Украины работал в охранных структурах. С ноября 2016 г. проходил службу в 13-м батальоне 58-й отдельной мотопехотной бригады. С июля прошлого года служил в зоне АТО. Александр Ковтун не дожил месяц до своего дня рождения - 30 января ему должно было исполниться 33 года. Похоронили героя в его родном селе 5 января. Этот день в Шосткинском районе был объявлен днем траура.

Александр ПРОШКИН

26 лет, с. Каменное Лебединского района (1991-08.12.2017)

Старший солдат, боец батальона «Айдар» ВСУ Александр Прошкин погиб 8 декабря на Светлодарской дуге в столкновении с ДРГ врага и в результате минометного обстрела. Александр Прошкин (позывной «Проха») родился в селе Каменное Лебединского района в 1991 г. С 10.05.2010 по 12.04.2011 проходил срочную службу в армии. Потом служил по контракту, воевал в составе 2-й штурмовой роты 24-го штурмового батальона «Айдар» 54-й бригады. Похоронили бойца 11 декабря в родном селе Каменное, где сейчас живут его родители. Проводить героя в последний путь собрались несколько сотен человек - родные, близкие, боевые товарищи, представители власти, местные жители.

Цей вірш - присвята всім матерям, які втратили на війні своїх дітей. Його написала мама одного з "кіборгів", який загинув в районі ДАП. Мама солдата Івана Євдокименка Валентина Михайлівна написала такі рядки:

На квітах осінніх — краплинки роси,
Мов мамині сльози пекучі, гіркі.
Скільки ти недоспала тривожних ночей.
Мама сина любила і берегла,
А тепер посивіла і стала слабка.
Вперто сина чекала, а надіялась як,
Що з весною додому повернеться юнак.
Ніжно маму обійме і скаже стиха:
"Чого ти? Не треба, ти не сама!"
Та сокіл єдиний полинув увись,
Знаю, у вічності стрінуся я з ним колись.